

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 2. Utkommer hvarje Söndag. Göteborg den 9 Januari 1859. Pris för år: 10 R:dr Riksmünt. XIII årgången.

MONTENEGRINSKA DRÄGTER.

Förnam Montenegro. Furstlig lifgardist. Montenegriner af fattigklassen. Montenegriner af obemedlade klassen.

Montenegros gräns bestämd.

Bestämmandet af Montenegros gräns har nu försiggått. Konferensen i Konstantinopel har tillerkänt furst Danilo: Nahia, Grahovo jemte Zupa, äfvensom gebietet kring Bljeskopolje, som sträcker sig till Moraczas utlopp i Skutarisjön. Detta sistnämnda är af synnerlig vikt, ty det är ett smalt hörn af landet, som sträcker sig söderifrån upp till det

hittillsvarande montenegrinska området och som vid krigiska företag af Turkarne mot Montenegrinerne före krigsförklaringen kunde besättas. Denna landsträcka är, med hänseende till åkerbruk och boskapsskötsel, af värde för Montenegro, och om densamma betydighet i militäriskt afseende öfvertygas man, då man tänker tillbaka på det sednaste turkiskt-montenegrinska kriget. Detta börja-

de med Piperis affall till Turkarne och Zabljaks öfverrumpling af Montenegrinerne Derefter slog Danilo de turkiska trupperne vid Spusch (som ligger vid Moracza) och vid Podgorizza, och besatte just sjelfva de ifrågavarande, hittills turkiska, landstrecken. Nu utvecklade Porten den största energi. Medan en flotta blockerade Albanien, Selim Bey angrep vestra kusten af

Skutarisjön vid Antiwari och Arap Bey försökte framtränga i norr från Grahovo mot Zrnitschka, fullföljde öfverfältherren, Omer Pascha, den plan, att, genom förening med Reis Pascha i Herzegowina, skilja Berda ifrån Montenegro. Sålunda framträngde han och Osman från Skutari, med 30,000 man, öfver Podgorizza och Spusch vid Seta, uppåt, medan Reis Pascha från Nikschitz sökte forcera denna bäcks källor och öfre lopp. Montenegrinerna försvarade sig tappert, men skulle dock hafva dukat under, om icke stormakterne åtagit sig dem.

Furst Danilo är, som det tyckes, nöjd med den i Konstantinopel träffade öfverenskommelsen, och vitro, att han har orsak härtill, om han än icke nu erhållit den mycket eftersträfvade landsträckan vid hafvet, hvilken skulle hafva gjort honom oafhändig af handeln i Cattaro. Turkiet har mindre orsak att glädja sig åt denna sakernas ordning, ither att det endast förlorat och ingenting vunnit. För att få sina estergifter uppvägd, hade det försökt att få sin suveränitet öfver Montenegro ändtligen erkänd, hvilket dock, hufvudsakligen på Frankrikes och Rysslands föranstaltande, ej inträffat. Men detta är också en fråga, hvaröfver man, med allt ogillande af Montenegrinernes uppträdande, knappast kan döma till Portens fördel. Montenegro tillhörde under medeltiden, under namn af furstendömet Zenta, det stora Serbiska riket, som 1389 genom slaget vid Kossowa blef skattskyldigt un-

der Turkarne. Montenegro eller Zenta bevarade under Georg Balscha, måg till den fallne konungen af Serbien, Lazarus, sin frihet. Den tiden bebodde folket dock mestadels slättlandet och Zabljak var hufvudstaden. Men när, i 15 århundradet, Albanierne och Slaverne i grannskapet alla måste böja sig under turkiska oket, lemnade man slättlandet och drog sig tillbaka upp åt bergstrakterne, der Cetinje blef hufvudstaden. Man utbad sig Venedigs beskydd, men fick afslag. Porten betraktade Montenegrinerna såsom tillhörige paschalikatet Skutari, och afordrade dem derföre tribut, som aldrig blef erlagd. År 1516 afdankade furst Georg Tschernowitsch, öfverlemnade regeringen åt erkebiskopen Germanos, och begaf sig öfver till Venedig. Härmed tog det andliga herraväldet i Montenegro sin början; jemte detsamma fortgick under någon tid äfven ett världsligt; först 1830 blefvo båda förenade i en person. Genom den nuvarande wladikan äro de återigen skiljda, men så, att den världslige herrskaren allena eger betydelse. Huru Venedig, i freden i Passarowitz, kunde till Porten asträda Montenegro, hvilket aldrig tillhört det, är obegripligt, men är en af hufvudgrunderne, på hvilka Porten stöder sina anspråk. Visserligen gaf sig, 1688, en del af montenegrinska folket under Venedigs beskydd, men dessa Montenegriner bebo nu den till Österrike hörande kuststräckan vid Cattaro.

Engelska sedvanor i Indien.

Den helsa och den verksamhetslusta, som Européen kan bibehålla i det orientalska klimatet, bero på ett omsorgsfullt iakttagande af vissa lefnadsvanor, bland hvilka den att uppstiga tidigt om morgonen är en af de hufvudsakligaste. I den tidiga morgonstunden stiga de engelska herrarne och damerne i Indien till häst eller åka ut, för att promenera. Vid hemkomsten intages en lätt måltid (se planschen), bestående af té, rostadt hvetebröd och stundom frukt; herrarne njuta derunder af den outhärliga hookah'n. Frukosten intages i den luftigaste klädsel och i husets svalaste veranda. Under det morgonens svalka fortfar och kroppen ännu ej lider af mattighet, begagnar man stunden för att njuta af sina böcker och tidningar och för att prata om nyheterne för dagen, utan det tvång och de besvärligheter, som dagens qualm och hetta sedermera medföra. På detta sätt fortfares stundom tills den dagliga badtimman inträffar, hvar efter toilettbestyren vidtaga, på det man må kunna ungefär klockan elfva vara i ordning till nästa frukosten. Denna är en ganska grundlig s. k. "gaffelfrukost," vid hvilken alla möjliga, både lätta och större, rätter serveras, jemte té, kaffe, lätta viner m. fl. drycker. Efter denna gastronomiska förrättning, uppehåller man sig inomhus i stora, höga, kyliga rum der, under den hetaste årstiden, svalka åstadkommes medelst vattenbestänkta mattor. Tredje måltiden, ändtligen, är den s. k.

DET HEMSKA HOTELLET.

En kriminalhistoria.

(Forts. fr. N:o 4.)

Jag tänkte, att hon ämnade hemta något åt sin fader. Men nej, hon styrde sin kosa direkte till de resandes dörr, lade sitt öra intill nyckelhålet och återvände efter en minuts förlopp på samma sätt som hon kommit. Jag började blifva nyfiken. Hvad kunde den unga flickan vilja vid en sådan tid? Men jag fick icke lång tid till sunderingar. Snart hörde jag en dörr sakta öppnas, och få sekunder senare visade sig ett annat försmål. Det var stort och mörkt och rörde sig framåt med steg så ljudlösa som en katt; af en svag ljusstråle, som smög sig framför skepnaden, kunde jag sluta, att han bar en lykta. Hvem kunde det vara? Säkert icke doktor Adams, ty han hade redan afägsnat sig före middag. Men jag hade tillräckligt att göra med att iakttaga personens rörelser. Han — jag märkte snart, att det var en karl — lutade sig ned till nyckelhålet och hade snart öppnat dörren. Han steg in i rummet — det rum, hvaruti mina nya gäster sofvo — utan att hittills hafva gifvit ett enda hörbart ljud ifrån sig. Jag beslöt att vänta, tills han kom ut igen, och då trada emot honom. Minst tjugo minuter förflöto, och slutligen visade sig mannen åter. Han tillslöt omsorgsfullt dörren efter sig och gick derföre öfver gangen. Sedan han gått förbi mig, störtade jag på honom och grep honom i kragen. Han utstötte en förfärlig ed och med en kraft, på hvilken jag icke berodt mig, stötte han mig ifrån sig och skyndade till sitt rum. Men jag var nu i raseri och i ett språng hade jag åter fått tag uti honom och kastat omkull honom.

I detta ögonblick öppnades dörren till hans rum, och då skenit från lampan soll på hans ansigte, igenkände jag Oskar Lutons likbleka anletsdrag. Det var min sjuke — min döende gäst. Till en början ville jag icke tro mina ögon. Hvarifrån kom all denna styrka, som han utvecklade? Men han lemnade mig föga tid till reflexioner och hade troligtvis bragt mig i stort trångmål, om icke bullret af vårt brottande hade lockat några af gästerna att öppna på dörrarne.

Det var Clara, som öppnat Lutons dörr, och utsläppt lampskenet; men så snart hon såg mig, ryggade hon tillbaka.

Med biträde af de tillskyndande hade jag snart bundit min fånge, och derefter steg jag tillbaka och betraktade honom. Han var lika mager, lika blek och astärd som någonsin; men det brann nu en eld i hans ögen, som jag ännu aldrig hade sett. Det var samma benangel, dock med nytt lif. Jag riktade åtskilliga frågor till honom; men han svarade icke. Vi visiterade hans person

"tiffin," som något så när motsvarar den engelska "luncheon," och är icke mindre omsorgsfullt anrättad, än frukosten nummer två, dock ännu mera solid; med rätta kunde den kallas för hvad vi i Sverige förstå med middag, dock denna hufvudmåltid serveras mellan klockan sju och åtta på aftonen och aptit dertill vinnes genom ytterligare ridter och promenader sedan solen gått ned. Detta är sista spisningen för dagen, ty supé är ej vanlig, utom vid större bjudningar, då man är uppe öfver midnatten.

Oaktadt den starka hetta, som är förherrskande vissa årstider och hvilken blifvit jemförd med den fläkt, som utströmmar då man öppnar en ugn, användas mellanstunderna på dagen till mångahanda förströelser. Morgnar och aftnar äro under alla årstider på det hela taget svala och uppfriskande. Under den kalla årstiden erbjudas med lätthet de slags njutningar, vid hvilka Européer äro vande. Omkring medlet af April inställa sig de heta vindarne, då nästan envar nödgas att vistas inomhus; derefter följer fyra månaders regntid, sedan en månads paus och derpå köld. Under denna sistnämnda tid befinnas golfmattor mycket ändamålsenliga och tillochmed elibrasan försmås stundom icke. Förutom de mer och mindre romantiska tigerjagterne, som äro så oskiljaktigt förknäade med begreppen om lifvet i Indien, har man der kappridningar, teatraliska föreställningar, baler, middagsbjudningar, med mera dylikt. Föreställningarne om

den orientaliska trögheten besannas ingalunda vid dylika tillfällen; man är sjelf liflig, man lifvar andra, och gästfriheten öfvas på ett sådant sätt, att den ofta öfverträffar de i fäderneslandet vistande landsmännen.

Madagascar.

I England har nyligen utkommit ett arbete af en mr Ellis, hvilken varit af Loudons missionssällskap sänd till ofvannämnde ö, för att inhemta underrättelser om kristendomens och civilisationens framsteg derstädes. Detta arbete berömmes af "The Illustrated London News", såsom högst intressant och lärorikt. Se här några utdrag ur detsamma:

Detta mäktiga lands hufvudstad *Antananarivo* är byggd på en lång, ovalt formad kulle, af halfannan mils längd och som höjer sig fyra eller fem hundra fot öfver det kringliggande landet och sjutusen fot öfver hafsytan. På högsta punkten af kullen står det kungliga palatset, den största byggnad i staden, ungefär 60 fot högt; dess murar äro omgifna af dubbla verandor, den ena öfver den andra; taket är högt och sluttande, med grekiska fönster på tre upphöjningar derå. På midten af taket står en förgylld figur, föreställande en örn med utbredda vingar. Gränsande till ena flygeln af drottningens palats är kronprinsens, hennes sons, bopisning; den är mindre, än drottningens, men i alla andra afseenden liknande densamma.

Norr och söder om de kungliga residensen, i en linie med dessa, längs höjden af kullen, ligga de öfriga medlemmarnes af konungahuset samt regeringsembetsmännens bostäder, byggda efter samma mönster som regentens och resande sig högt öfver hufvudstadens alla andra byggnader. Nedanföre befinna sig de öfrige innevärnarnes hus, nästan alla af trä, med höga, spetsiga tak, hvilkas taktäckning består af gräs eller rör.

Mr Ellis, som i allmänhet blifvit med välvilja och gästfrihet emottagen i landet, berättar, bland annat, följande om en procession, som ledsagade kronprinsen och dennes gemål till ett kungligt lustslott:

Processionen upptog fullt ut en half mil. Först kommo tolf officerare till häst; hästarne, ehuru ej väl inridna, voro starka och eldiga; sedermera följde fjorton bärstolar, klädda med draperier af åtskilliga färger; i en af dessa befann sig en skön yngling, son till en af prinsarne, som ådrog sig berättarens uppmärksamhet. Då fåget skred framåt, red en mängd officerare framför och bredvid bärstolarne. Sedermera kommo hofkavaljererne, dels i bärstolar, dels till fots; efter dessa, prinsens musikkår, bestående af nitton musikanter; instrumenterne voro: flöjter, pipor, klarinetter, en basun, valdthorn, två trummor och en triangel. Framför och efter musikanterne gingo officerare med dragna värjor. Nu följde prinsens bärstol, tre eller fyra officerare gingo med dragna värjor på ömse sidor om densamme. Näst

och sunno den lilla lyktan, ett half dussin dyrkar och några tusen dollars, hvilka han just nu hade stulit. Sedan vi genomsökt alla hans lockor, frigjorde vi hans händer och fetter, och, sedan vi hade bragt honom till en ledig sängkammare, tillkallade jag en handfast dräng, som skulle bevaka honom tills morgonen.

Härefter gingo vi in i hans rum, hvarest vi sunno den unga flickan, som satt gråtande på sängen. Hon var så vacker, så mild och tycktes så olycklig, att hon i högsta grad väckte mina sympatier. Jag lofvade henne, att såvida hon ville bekänna sanningen för mig, skulle intet ondt vederfaras henne.

»Han skall mörda mig!» ropade hon i sin ångest.

»Hvem skall mörda er?» frågade jag.

»Båda.»

»Ni menar Luton och Adams?»

»Ja.»

Slutligen förde jag henne med mig in i mitt eget rum till min hustru, der det lyckades mig att lugna hennes

fruktan; och sedan jag lofvat henne, att hon blott skulle nödgas uppträda såsom vittne, berättade hon hela sin historia.

Hon hade såsom mycket ung mistat sin moder genom döden — om sin fader visste hon intet. Då hon var tio år gammal, tog en mycket elak fru henne till sig, som utgaf sig för hennes tant. Här blef hon bekant med Luton, som på olika tider antog olika namn. Slutligen betalade denne Luton den föregifna tanten en summa pengar, och den arma flickan öfverläts åt honom. Så snart hon var i stånd dertill, måste hon bistå sin herre i hans brott, medan han hotade henne med döden om hon nekadde. Hon berättade, att han alltid hade varit mycket mager och blek så länge hon känt honom; men den egentliga likfärgen i hans ansigte förstod han att frambringa medelst ett eget preparat, när så fordrades. Ingen föda, vore den än så kraftig, förmådde då att frambringa kött på hans knotor, churu hans helsotillstånd i allmänhet var godt. Den föregifne doktorn var hans medbrottsling, och

de hade redan i flere hoteller handlat på samma vis som i mitt. — Då jag frågade henne, huru hon utfört sitt uppdrag, berättade hon, att det ålegat henne att observera de främmande och underrätta Luton om de tycktes ega pengar. I detta fall måste hon se efter, hvilka rum de erhöello, undersöka dörrarne o. s. v. Detta kunde hon ganska lätt göra, emedan hennes gång fram och tillbaka i hotellet icke väckte någon misstänka. Under dagen förskaffade hon sig nycklarne till de rum, som beboddes af rika gäster. Om natten, när hennes herre fann det lämpligt att utgå på sitt vanliga arbete, måste hon i gångarne försäkra sig om, att allt var lugnt, och om hon mötte någon, behöfde hon blott gå nedför trappan, liksom om hon hade något att hemta i köket, hvarigenom hon helt och hållet undvek all misstänka. Sedan utförde Luton det öfriga.

Följande morgon lät jag tillkalla en poliskommissarie, och då Adams kom, blef han häktad. I början fvar han

(Fortsättning pag. 44.)

Chota Haziree," eller tidig frukost i Indien.

Antananarivo, Madagascars hufvudstad. — En procession med kronprinsen och kronprinsessan.

efter prinsens bärstol kom prinsessans, utantill beklädd med skarlakansrödt tyg, kantadt med guldfranser och guldspets, och innanföre med ljusrödt siden. Bredvid prinsessan bars en stor solskärm af rödt siden och bakom bärstolen gingo tolf eller något flere slafvinnor, klädde i blå och hvita, bredrandiga tyger. Ännu en prinsessa, en intagande sjuttonårig flicka, följde härefter i sin bärstol och efter henne färdades, på samma sätt, de uppvaktande hofdamerne, hvarefter kommo några officerare, som slutade tåget.

Mr Ellis' bok innehåller, bland mycket annat af intresse, rörande skildringar af många bland de med plågor, med slafveri eller till döds torterade kristnes fromhet och hjeltstyrka.

Kyrkklockan i Farum. *)

Efter C. J. Boye.
(Ur Norrköpings-Kuriren.)

Invid en sjö, just der den synes hasta,
I skepnad af en liten munter bäck,
Att i en större grännsjö's famn sig kasta,
Byn Farum ligger, obeskrifligt täck.
Omkring den vår och sommar blomstersira
De gröna ängarna och öfver dem
Sig höjer fredligt gamla kyrkans spira
Imellan bok och björk kring bondens hem,
Och på en höjd, så skön som en försoning,
Står själaherdens halmbetäckta boning.

*) Denna vackra dikt, en rörande teckning af den barnliga kärleken, framsades af skådespelaren och skalden professor *Nielsen* under hans vistande i Norrköping, på ett sätt, som bland åhörarne väckte allmän hänförelse. Ett vågadt försök att ikläda henne svenska språket må derföre få anses såsom ett slags erinran om denna för själ och hjerta njutningsrika stund.

mycket öfverraskad, sedan rasade och svor han, men blef slutligen tyst och försagd. Jag hade fått veta af Clara, att Adams mottog och bortbar de pengar, som Lutan stal. Doktorn ville icke säga oss hvar han bodde, men stället uppspårades snart, och här funno vi alla de pengar, som blifvit mina gäster frånstulne. De lågo i ett skrin, som var förvaradt i en större kista.

Sålunda kom jag i tillfälle att återställa mina gäster hvarenda dollar de förlorat, och så snart saken blef bekant, hugnades jag åter med resande.

Herrar Lutan och Adams befunnos vara gamla bofvar, och deras dom lydde på lifstids fängelse.

Clara lefde en lång tid i mitt hus, tills hon slutligen blef min bokhållares maka. Hon är nu en aktad värdinna i det hotell, der hon utförde sitt sista arbete för sin nedrige herre.

(Slut.)

Der satt en gång i nattens sena timma
Den gamle prosten — det var stormig höst
Och mellan dystra skyar blott en strimma
Af väna månen spridde ljusets tröst.
Vid lampans sken han läste Skriftens visa
Och heliga och nådefulla ord;
På morgonen en sjuk han skulle lisa
Med styrkedrycken ifrån Herrans bord —
Då plötsligt — oron sökte han betvinga —
Han hörde kyrkans stora klocka klinga.

Det var ej några starka slag han hörde,
Ej stormens hand, som uti repet drog;
Det var, som om man malmen lätt berörde
Med något jern. Igen sin bok han slog.
För andarne han ingen fruktan kände
Och djefvulns makt han aktade ej stort;
Trygg gick han derför ut och kosan vände
Mot kyrkan hän — han öppnade dess port
Och under helgedomens hvälfda bågar,
Af månen svagt upplysta, snart han tågar.

Han lyssnade, men klangen var nu borta,
Då höjde han med kraft sin djupa röst;
Vid den kom ofta syndarns lögn tillkorta
Och ångren nedsteg i dess hårda bröst:
"Hvem är du", ropte han, "som vågar störa
I denna helga boning nattens fred?"
När ekot tystnat, tyckte han sig höra
En sagta suck, som ljud från tornet ned.
"Stig ned, jag, Herrans tjenare, det bjuder!"
Och snart af lätta fotsteg gången ljuder.

En liten pilt han såg emot sig komma,
Blott åtta vårar han på jorden lekt;
Men på hansrunda kind fanns ingen blomma,
Det var, som hade sorgen den förblekt.
Den venstra, späda handen höll han sluten,
Som gömde han i den en dyrbar skatt.
"Förlåt!" han bad, med stämma mild och
bruten,

För det jag var i kyrkan denna natt,
När aftonklockan ljud, jag här mig gömde —
Var inte ond, — att be om lof jag glömd!

— "Men hvarför", sporde prosten, full af
under,
"Har i en sådan natt du dolt dig här?
Mot tak och rutor hörs ju stormens dunder.
Hvad är det du i handen gömmer der?"
— "Ack jo! Min moder ligger nära döden", — —
Och strida tårar afbröt piltens svar.
— "Jag vet, mitt barn! men hoppas uti nöden
På den, som är de faderlösas far."
— "Ja, honom bad jag varmt att mig
beskydda!"
— "Nå, hvarför lemna då din moders hydda?"

— "Jo!" svaret blef, "om man kan ro-
sten rifva
Af klockan, just när midnattstimman slår,
Så skall den säkert helsan återgifva.
Det hörde jag när jag gick hit i går."
— "Och ensam gick du?" — "Ja! för
nattens fara
De voro rädda, ingen ville gå."
— "Du var ej rädd?" — "Ack jo! en
hvitklädd skara
På stora gången såg jag från min vrå.
Min aftonbön jag bad, då bort de flögo;
Men snart ur grafven de sig åter smögo.

Och mångas drag jag ville mig påminna;
Jag tänkte be, — men i min stora nöd
Jag sjöng: "Ack hvar skall jag en tillflykt
finna?"
Då tänkte jag blott på min moders död,
Och dristigt steg jag opp, jag uret hörde
Slå tolf — och ingen död kom mer igen.
Jag satt så trygg, ty ingenting mig störde,

DEN STACKARS MUHZIN.

Under den förträfflige sultan Solimans regering lefde i Stambul en rik köpman, som hette Muhzin. Han idkade handel med dyrbara guldarbeten och ädelstenar.

Muhzin egde en älskvärd maka, vid namn Eminha, som han älskade ännu mera än alla sina ädelstenar. Hennes perurläppar värderade han vida högre än rubinernas strålgång; hennes strålände ögon hänryckte honom vida mer än djamanternas eld; hennes röst smekte hans öron ljufvare än guldets klang. Dessa ögon, dessa läppar skulle han icke velat utbyta mot verdens alla skatter.

Och dock voro hans makas strålände ögon och svällande läppar en förgänglig klenod. En vindfläkt från halfön Morea, hvilken förde pesten med sig, beröfvade Muhzin hans dyrbaraste skatt. Denna dödsfläkt fördunklade Eminhas strålände ögon och förstummade de värtaliga läpparne. Hvad Muhzin icke för alla verdens skatter velat sälja, det lemnade han nu åt döden för intet och nedgräfsde det i jorden, som hvarken gifver tillbaka eller ens tackar för det hon mottager.

Den fromme Muhzin grät mycket öfver denna förlust. Han kände numera hvarken törst eller hunger; han kunde till och med ej mera sofva, utan satte sig hvarje natt på husets platta tak och grät tills dagen grydde.

Förgäfvets sökte hans grannar och vänner att trösta honom, det var en lönlös möda. Han kunde icke få i sitt hufvud, att dessa tjugande ögon aldrig mera skulle leende riktas på honom eller dessa sköna läppar tilltala honom med kärlekens ljufva joller.

Och skafde rosten af — här har jag den.
I dagningen jag tänkte hemåt springa
Och lif och helsa åt min moder bringa."

— "Du snälla barn! Gud skall sig nog
förbarma:

För honom natt är dag och han nog ser
Hur god du är."— Nu under böner varma
Vid altarfoten sjönko båda ner.
Och medan tårar runno öfver kinden,
Som englavingar hördes stormens sus;
Imellan orgelns pipor smög sig vinden
Och genom hvalfven tonade dess brus.
Från klarnad himmel månen vänligt myste
Och altarbordets sifverstakar lyste.

"Kom nu, mitt barn! jag till din mör
dig följer,
Och lita trygg på Hans barmhertighet,
Som ofvan stjernorna sitt anlet döljer,
Och hvars beslut ej någon dödlig vet;
Men fast jag tror, att Han skall dig belöna
Du gode son!" — — "Ja kom! nu är min
håg
Så lätt och glad, ty många englar sköna
Och leende jag under bönen såg:
Kanhända skulle denna vackra skara
Med någon läskedryck till hemmet fara."

De gingo. — Men sig tanken icke svin-
gar
Och orofulla hjertat icke slår
Så fort, som engeln uppå silfvervingar
Från himlen flyger och till jorden når.
Han kom, att helsan åt den sjuka bringa;
Om natten sväfvade han barnet när;
Ty hvar gång jordens vigda kloekor klinga
Med helga toner, glädes himlens här.
Till ljufvig slummer slöt han modrens öga
Och svingade sig åter mot det höga.

En natt, då Muhzin sömlös kastade sig fram och
tillbaka på sitt läger, framställde sig plötsligen, trots den
lästa dörren, en spöklig syn för honom. Det var en
gubbe, hvilkens gråa skägg och turban glittrade, som om
de ståt i lägor.

Gestalten talade till honom i en vänlig och tröstande
ton:

— Muhzin, jag bedrövas öfver dina lidanden, jag
beklagar din smärta. Jag anser dig värdig öfvernaturliga
magters hjälp, ty du har öfvernaturligt älskat. Din maka
är icke död; ty vet, hon var intet dödligt väsen, utan en
feernas dotter, och därför lever hon än. I kraft af
hennes öfverjordiska natur förmår hon att dö så ofta hon
själf vill. Sedmera vaknar hon åter i ett annat land,
på det att hon der må kunna börja ett nytt lif, för att
åter dö och derpå ånyo börja sin vandring. Omjorda
derför dina länder och vandra ofördrögligt till Mekka.
Sätt dig derstädes vid porten till den i närheten af Zen-
zemets-brunnen befintliga begravningsplatsen och vänta.
Vänta så länge tills ett liktåg kommer, som bär en blå-
målad kista, betäckt med ett bärkläde af gult siden. På
bärklädet äro blå bokstäfver och konstrika silfverbroderier

Och då nu prosten med sin skyddsling
fromma

I hyddan trädde in, hon sof så godt;
På hennes kind satt redan helsans blomma,
Som hon af tröstens engel återfått.

I hulda drömmar syntes munnen smila
Och tyst flög hjertats lofsång derifrån.
Snart vaknade hon stärkt nt af sin hvila
Och öfversäll hon fannade sin son.
Men sådan fröjd beskriver ingen tunga,
Om himlafröjd blott himlens harpor sjunga.

n.

Blandade Ämnen.

Ett eget slags modeartikel. En fransman,
Alphons Benedict, hade utvandrat till A-
merika, för att söka lyckan, som i foster-
landet alltid vänt honom ryggen. Men
äfven i den nya världen blef hon nog
nyckfullt sinnad emot honom; tjugo gån-
ger hade han samlat sig en liten förmö-
genhet och tjugo gånger hade han åter
förlorat densamma. Då träffar han till-
fälligtvis i New-Granada en jude, som
erbjuder honom sin hjälp. Benedict skulle,
enligt judens förslag, öfvertaga dennes va-
rulager, visserligen mot betydlig ränta,
ty för 10,000 francs reelt värde skulle han
gifva honom en revers på 25,000 francs.
Hans nödställda belägenhet tvingar ho-
nom att ingå på denna ockrande affär;
men då han bland de köpta varorna äf-
ven finner ett parti oblater för 500 francs,
gör han sura miner. Huru skall han

bland Indianerna finna köpare till denna
artikel? Och dock är det ensamt denna,
hvarigenom han kan afyttra de andra va-
rorerna. Juden höjer på axlarne och me-
nar ironiskt, att det i alla fall är bra att
ega ett väl sorteradt varulager; för öfrigt
kunde ingen handel ega rum, såvida en
enda artikel lades tillbaka. Benedict höll
god min i elakt spel och reste till Popa-
yandalen, hvarest det hvarje år hölls en
stor marknad, som starkt besöktes af In-
dianerna. Resan var lycklig; fransman-
nen utställer sina varor och snart infinna
sig talrika köplystne. En höfding beskå-
dar oblaterna med stor uppmärksamhet,
lägger derefter locket försigtigt åter på
asken, sticker denna till sig och betalar
den med två prisar guldsand; efter denne
förste följa snart andra, som fråga efter
oblater, och efterfrågan blir inom kort så
stark, att Benedict stegrar priset tiodub-
belt, utan att detta afskräcker köparne,
hvilka tvärtom allt talrikare infinna sig.
Vid marknadens slut är hela förrådet såldt
till ett enormt pris och Benedict en rik
man. Men med förvåning ser han, att In-
dianerna klibbat oblaterna fast på kropp
och ansigte och spatsera stolt omkring i
besittning af denna prydnad.

— o —

begge händerna, för att utröna om han icke drömde; sedan
han tänt nattlampan, stegrades hans förundran ännu
mera, då han på bordet fann den lilla dosen, som den
öfverjordiske gubben fört med sig. Det var ett verkligt
konstverk af genombrutet elfben, rikt infattadt med guld
och ädla stenar. Så kunde knappt ett menskligt arbete
vara beskaffadt.

Följande dagen berättade Muhzin denna händelse för
Ali Hodschia, på hvilken den hemlighetsfulle gubben fäst
stat hans uppmärksamhet. Den lagkloke skakade mis-
troget på hufvudet och bemödade sig att öfvertyga Muh-
zin, att han blott hade drömt eller låtit förleda sig af
sin upphetsade fantasi. För att häfva Muhzias alla tvif-
velsmål, sade slutligen Hodschia:

— Utan tvifvel skall du ännu finna Eminbas lik helt
lugnt liggande i samma graf, der du låtit begrava det-
samma. Jag råder dig därför att framför allt först låta
undersöka grafven.

(Forts.)

synliga. Skynda då fram, ställ dig i vägen för liktåget,
blotta den dödas ansigte och du skall finna din Eminba.
De sörgjande skola måhända icke tro, att den döda varit
din hustru; men tag då fram ur din gördel denna lilla
dosa, uti hvilken befinner sig en salfva. Af denna salf-
va tager du något på dina fingerspetsar och öfverstryker
den dödas ögonlock och läppar, och hon skall slå upp
sina ögon, och hennes läppar skola hviska »Muhzin.» In-
gen skall då mera tvifla på, att hon varit din hustru,
och du skall återföra henne till Stambul, hvarest hon el-
drig mera skall önska sig bort ifrån dig. Men på det
att du under din pilgrimsresa icke här hemma skall för-
lora dina dyrbarheter, eller, om du ämnar taga dem med
dig, icke bedrövas dem af öknens tjufvar, så förtro dig
heldre åt din trogne vän, den ärlige Ali Hodschia, som
både är lagkunnig och tolkare af Koranen. Hos honom
skall du återfinna dem, då du kommer tillbaka.

Sedan gestalten med det lysande skägget sagt detta,
försvann han för Muhzins ögon.

Förundrad steg köpmannen upp, gnuggade ögonen med

Härmed följer Romanbihanget: "Den Bannlysta," pag. 9—16.
 Nästa No utgifves Söndagen den 16 Januari.

C. PETERSENS OFFICIN 1859.